

HỒI 737

Âm Soa Dương Thác

Hai gã vừa vào hậu viện Tư Đồ phủ, chợt chợt dạ, thầm kêu không ổn. Thạch Chi Hiền từ xó tối bước ra chặn đầu, nhìn hai gã với ánh mắt sáng quắc, trầm giọng hỏi: "Hai người đi đâu thế?"

Hai gã mừng thầm là trên người không hề có mùi hỏa dược, nếu không sẽ lập tức bị lộ bí mật. Song hai gã vẫn hết sức đau đầu, bởi chuyện này không dễ trả lời, huống chi đối phương là Thạch Tà vương, mưu trí còn hơn cả hai gã.

Khấu Trọng thấy trong nhà đèn đuốc sáng trưng, biết bọn Nhậm Tuấn, Tổng Sư Đạo đang bị hỏa pháo đánh thức, kỳ thật việc này đã làm toàn bộ dân chúng, quan binh trong Trường An rung động, ý niệm trong lòng thoáng chuyển, trong lúc khẩn cấp gã nghĩ vội cách trả lời, bèn thở dài: "Đang ngủ ngon lành, chợt nghe hoàng cung có tiếng nổ ầm ầm, tiểu tử liền chạy đi xem thử chuyện gì."

Không ngờ là Thạch Chi Hiền khẽ gạt đầu, nhìn lên bầu trời đêm, hỏi: "Các người thấy những gì?"

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp: "Đông cung bốc cháy ngùn ngụt, tiếng nổ rền vang, tiểu tử vẫn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra."

Thạch Chi Hiền trầm ngâm: "Thật kỳ lạ!"

Khấu Trọng ngạc nhiên: "VẬY Tà vương đến đây, có phải nghi ngờ bọn văn bối có liên quan đến Đông cung chẳng? Tại sao bọn văn bối nói mấy câu, Tà vương liền tin ngay, không còn nghi ngờ nữa?"

Từ Tử Lăng thầm khen hay, nói dối đến mức này, gã quất ngựa cũng đuổi không kịp, chẳng hạn như câu nói vừa rồi thần diệu vô cùng, Khấu Trọng hỏi ngược lại Thạch Chi Hiền tại sao dễ dàng tin hai gã, chứng tỏ trong lòng hai gã không có mưu đồ.

Ánh mắt của Thạch Chi Hiền dừng lại trên mặt Khấu Trọng, đáp: "Khi đại nội phát nổ ý nghĩ đầu tiên của ta là chuyện này có liên quan đến hai tên tiểu tử các người, nên vội vàng chạy đến Doãn phủ, xem thử hai người có chui từ địa đạo ra không, nhưng lại thấy Lý Uyên

và bọn tùy tùng vội vàng từ địa đạo về cung. Mỗi lần Lý Uyên ra vào địa đạo đều có thân binh canh giữ, không ai có thể vào được, bởi vậy ta không nghi ngờ các người."

Hai gã thầm kêu nguy hiểm, nhưng cũng thầm mừng vì may mắn, khi hai gã quay về Thạch Chi Hiền đang trên đường tìm hai gã, hai gã lại không mang theo bất cứ tang vật gì để bị nghi ngờ.

Hình như Thạch Chi Hiền không hiểu gì về chuyện Đông cung bị hỏa hoạn, lão nhủ mảy một hồi rồi nói: "Ngày mai Hi Bạch trở về, các người nghỉ ngơi cho sớm đi."

Khấu Trọng vội nói: "Tà vương xin đừng bước, tiểu tử có chuyện muốn hỏi."

Thạch Chi Hiền ôn tồn: "Nói đi!"

Từ Tử Lăng không hiểu sao Khấu Trọng giữ tên ôn thần này lại, càng không đoán được gã muốn nói gì với Thạch Chi Hiền nên tò mò lắng nghe.

Khấu Trọng nói: "Có phải Tà vương được Doãn Tổ Văn cho biết bí đạo ra vào hoàng cung không?"

Thạch Chi Hiền mỉm cười: "Đây cũng chính là một nghi vấn trong lòng của Thạch mỗ, làm sao các người biết bí đạo này?"

Khấu Trọng thần nhiên đáp: "Bọn tiểu tử phát hiện bí đạo toàn nhờ vào việc Lý Uyên giả làm Tào Tam đến chỗ Trì Sanh Xuân đánh cắp danh họa của Triển Tử Càn, bị Từ Tử Lăng đi theo sau biết được, đơn giản như thế."

Thạch Chi Hiền hai mắt lộ sát cơ: "Thấy hai người thẳng thắn, ta cũng không giấu, ta phát hiện bí đạo từ các người, còn lâu nay Doãn Tổ Văn lại luôn giấu giếm ta, hừ!"

Hai gã biết sát cơ trong mắt lão ánh lên là dành cho Doãn Tổ Văn, liền cảm thấy trút được một gánh nặng trong lòng.

Thạch Chi Hiền trầm giọng: "Vụ hỏa hoạn quái dị xảy ra trong Đông cung ảnh hưởng xấu đến hành động của bọn ta, các người hãy cẩn thận một chút, trước khi hành động ngàn vạn lần đừng đến bí đạo đó.", nói xong lướt người qua tường bỏ đi.

Khấu Trọng vỗ vai Từ Tử Lăng, bước vào nội đường, thở than: "Bọn ta vẫn suy nghĩ chưa được chu đáo, không ngờ Thạch Chi Hiền có chiêu này, may mà trời xui đất khiến vượt qua cửa ải, ngày mai phải cúng tế tạ ơn thần thánh, đêm nay toàn nhờ một câu nói đêm dài lắm mộng của Tống nhị ca nên tình thế mới thay đổi."

Hôm sau hai gã ôm mưu đồ vào cung, không khí ở cung thành, Hoàng thành rất khác lạ, ai nấy sắc mặt trầm trọng, rõ ràng vẫn chưa hết bàng hoàng vì vụ hỏa hoạn tối qua.

Gặp Trình Mạc, hắn liền nói: "Hôm nay không có việc gì cả! Mọi hoạt động trong cung hủy bỏ hết, các người có thể về sớm."

Hai gã cả mừng, không ngờ mọi chuyện lại may mắn đến vậy.

Khấu Trọng giả vờ ngạc nhiên hỏi: "Đêm qua xảy ra chuyện gì? Chúng ta sợ đến nỗi ngã lăn xuống giường!"

Trình Mạc ra vẻ mặt thật thà, không giấu gì huynh đệ thân tình, hạ giọng khẽ nói: "Chuyện này không nên đồn ra ngoài, đêm qua Tự Bảo Điện của Đông cung đột nhiên phát hỏa, cháy chẳng còn một viên ngói, có đến hơn mười người và bảy tám con la bị thương."

Khấu Trọng lấy làm kỳ lạ: "Đang yên đang lành tại sao lại phát hỏa, còn có tiếng nổ ầm ầm nữa?"

Trình Mạc lộ vẻ thất kinh: "May mà người hỏi ta, chứ nếu không thì nguy rồi. Đừng hỏi câu này với bất cứ ai trong cung, hoàng thượng đã nghiêm cấm nhắc đến chuyện này."

Từ Tử Lăng nói: "Có phải là địch nhân làm không?"

Trình Mạc lắc đầu: "Không thể nào, đừng nghi thần nghi quỷ, chắc chỉ là tai họa bất ngờ thôi."

Khấu Trọng biết có hỏi Trình Mạc nữa cũng chẳng được gì nên cùng Từ Tử Lăng cáo từ chuồn về.

Không biết có phải vì bị chuyện trong hoàng cung đêm qua ảnh hưởng hay không, Tự Phúc lâu thừa khách hân sơ với bình thường, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến rất sớm, chọn bàn ngay cửa sổ yên tĩnh, có thể nhìn xuống Hợp Xương Long.

Khấu Trọng hân hoan nói: "Pháo hoa của bọn ta đêm vang khắp thiên hạ như sấm động, ảnh hưởng hơn bất cứ lời đồn nào. Người tinh tường ắt cho rằng bọn ta thần thông quảng đại, chuyện gì cũng làm được, người không biết thì tưởng rằng ông trời muốn hại Lý Kiến Thành nên cảnh cáo ư. Dù bọn họ nghĩ thế nào đối với bọn ta cũng trăm điều lợi mà không có gì hại."

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Đừng xem chuyện này quá dễ dàng như vậy, thực ra bọn ta đang mạo hiểm đó thôi, chỉ cần Lý Tú Ninh lộ sơ hở trong lúc khuyên Lý Thần Thông thì bọn ta sẽ không có đường chạy trốn."

Khấu Trọng thập phần tin tưởng nói: "Yên tâm đi! Công chúa biết cân nhắc, Lý Thần Thông theo Lý Thế Dân chinh chiến nhiều năm, chẳng những hiểu rõ thế cuộc mà còn biết uy lực của mỗi liên minh giữa bọn ta với Lý tiểu tử. Thêm vào ta có ơn cứu mạng đối với y, khi Lạc Dương ở bên bờ thành vỡ quân tan mà y vẫn chịu nghe lời khuyên tình nghĩa của bọn ta, ta tin rằng có thể lôi kéo được y."

Từ Tử Lăng nhắc nhở: "Đừng quên cuộc hẹn với Ngụy Trung giờ Ngọ hôm nay."

Khấu Trọng nhấp ngụm trà nóng, mỉm cười: "Ta đang muốn hỏi Ngụy Trung về phản ứng của Lý Kiến Thành? Xem y có nghi ngờ gì về trận hỏa hoạn tối qua hay không? Làm sao có thể quên được cuộc hẹn chứ. Nhân lúc còn một chút thời gian, sao Lăng thiếu gia không đến gặp Liễu Không, bầm cáo thành tích vang dội này. Hà hà, ta phải đi nói hộ tên tiểu tử Tra Kiệt vài lời, xem thử nhân duyên của hắn có phải do thiên định không."

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn xuống Hợp Xương Long, nói: "Dương Văn Can có thay đổi hành trình không?"

Đêm qua hai gã nhận được tin báo của Tra Kiệt, bọn Dương Văn Can đã đến bến đò phía Bắc kênh Vĩnh An vào lúc hoàng hôn, không trở về Hợp Xương Long.

Khấu Trọng nói: "Hắn đi chạy trốn thì có, ở lại ắt bị bọn ta thịt. Ta đã nhìn lâu lắm rồi, ở Trường An có quá nhiều người muốn ta giết chết tên khốn này."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy, nhưng việc nhỏ không nên hổng việc lớn. Lão ca người..."

Khấu Trọng thấy gã muốn nói gì đấy nhưng lại thôi, ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì? Tại sao ấp úng vậy?"

Từ Tử Lăng nói: "Ta vẫn luôn muốn hỏi Thiếu soái người, bây giờ người và Ngọc Trí đã làm lành với nhau, người có nghĩ đến phải làm sao với Sở Sở một dạ thâm tình, bao năm chờ đợi người không? Và nếu Thượng Tú Phương đến Trường An, người làm sao đối mặt với nàng?"

Nét mặt vui vẻ của Khấu Trọng chợt biến mất, gã nhíu chặt đôi mày, cười khổ: "Lăng thiếu gia nói ta phải làm sao đây? Lời nói của người đánh đúng tim đen của ta rồi."

Từ Tử Lăng nói: "Sở Sở là mẹ của tiểu Lăng Trọng, chỉ riêng về phần nể mặt Tổ tỷ, người không thể phụ nàng. Chỉ cần người chịu lên tiếng với Ngọc Trí, nói cho nàng biết ngọn

ngành, chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì. Như vậy người cũng có thể nhận nuôi dưỡng Tiểu Lăng Trọng để Tổ tỷ trên trời có linh thiêng cũng được yên nghỉ."

Khấu Trọng gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy, được Lăng thiếu gia ủng hộ, một vấn đề khó khăn đã được giải quyết. Còn Thượng Tú Phương, ôi!"

Từ Tử Lăng nói: "Thượng Tú Phương không phải là nữ tử bình thường, nàng có suy nghĩ riêng, chuyện này không thể miễn cưỡng được. Ta thấy tạm thời không nên nghĩ đến việc này, xem thử ông trời quyết định thế nào. Việc trước mắt rất quan trọng, vấn đề khó khăn nhất không phải là nên ứng phó với Kiến Thành và Nguyên Cát ra sao mà làm cách nào để phòng Thạch Chi Hiền phá vỡ bí mật của bọn ta, đem qua bọn ta vượt qua ải chỉ là nhờ may mắn, lần sau e rằng không có vận may như vậy đâu."

Khấu Trọng trầm ngâm một chốc, ghé sát lại nói: "Nếu bọn ta bỏ hết mọi thứ dốc sức ra tay, có khả năng thu thập được lão hay không? Chuyện này Lăng thiếu gia chắc hiểu rõ hơn ta!"

Từ Tử Lăng cười khở: "Nghĩ cho đại cuộc, bọn ta vẫn phải trừ khử gốc rễ mối họa này. Nhưng bây giờ lão đang rất cô độc, ta thật sự không nỡ ném đá xuống giếng. Quan hệ giữa ta với lão lại rất kỳ lạ, có lúc ta tiếc không giết quách lão cho rồi, có lúc lại thấy thông cảm với tâm trạng của lão."

Khấu Trọng thần nhiên nói: "Lăng thiếu gia phân tích rất đúng, dẫu sao lão cũng là cha ruột của Thanh Tuyền, lại là sư phụ của Hi Bạch. Con bà nó! Nhiều lần lão còn nương tay với người. Vậy chúng ta nên tính toán như thế nào đây? Bọn ta liệu có năng lực khiến lão thắng không được, bỏ chạy cũng không xong?"

Từ Tử Lăng ngăn ra: "Há chẳng phải càng khó hơn giết lão sao? Nếu không xong, kẻ chịu tai ương là bọn ta! Hà huống nếu có thể làm được, vậy có ích gì?"

Khấu Trọng nói: "Vừa nãy ta đột nhiên rất muốn người đi gặp Liễu Không, lúc đó trong lòng cảm thấy mơ hồ, nhưng bây giờ thì đã hiểu, hóa ra ta đã có ý niệm này, đó là trong thiên hạ chỉ có một người có thể thu thập được Thạch Chi Hiền, đó chính là vị mỹ nhân hôn thê tương lai Thanh Tuyền của Lăng thiếu gia."

Từ Tử Lăng giật mình: "Thiếu soái người muốn hai cha con họ gặp mặt?"

Khấu Trọng nói: "Ta hiểu Lăng thiếu gia không muốn Thanh Tuyền bị cuốn vào các cuộc đấu tranh xấu xa trong thiên hạ, nhưng Thạch Chi Hiền dẫu sao cũng là cha ruột của nàng, hy vọng lão cải tà quy chính càng là nguyện vọng trước khi chết của Bích Tú Tâm mẹ

nàng. Lãng thiếu gia làm cách nào thuyết phục được khuyết điểm duy nhất này của Thạch Chi Hiền, thì bọn ta chắc sẽ thắng. Chỉ cần bọn ta có khả năng cầm giữ Thạch Chi Hiền, nhất định lão sẽ không thể tránh khỏi hay hóa giải khuyết điểm trí mệnh này.”

Từ Tử Lãng im lặng không nói, một lúc sau mới cười khở: “Người không hiểu Thạch Thanh Tuyền, khuyên nàng làm chuyện này có nghĩa là đi ngược lại bản tính thuận theo tự nhiên của nàng, cũng là sự khinh nhờn khủng khiếp với nàng. À, không biết khi nàng thổi tiêu có nghĩ Thạch Chi Hiền sẽ lên nghe và ngắm nhìn nàng không?”

Khấu Trọng gãi đầu: “Lãng Thiếu gia đang nói gì? Hai câu cuối hình như chẳng liên quan gì với phần đầu, đúng không?”

Hai mắt Từ Tử Lãng sáng rực thần quang, mỉm cười: “Đừng cắt luồng suy nghĩ của ta, có lẽ ta đã nghĩ ra cách khắc chế Thạch Chi Hiền, là nhờ Thạch Thanh Tuyền thổi cho lão nghe một khúc tiêu, nàng sẽ dùng phương thức động lòng người nhất, dùng tiếng tiêu truyền đi tâm ý của nàng, lão Thạch chắc chắn sẽ bại, sơ hở lớn nhất của lão chính là ‘tâm!’”

Khấu Trọng đang định nói tiếp, chợt đưa tay làm dấu ngưng lại: “Thường Hà đến rồi! Còn có Ôn Ngạn Bác và Lưu Chính Hội, toàn là mục tiêu mà bọn ta phải tranh thủ.”

Từ Tử Lãng xoay người giơ tay chào Ôn Ngạn Bác, Khấu Trọng từ xa ôm quyền hành lễ theo kiểu giang hồ, nhưng miệng lại nói với Từ Tử Lãng: “Chắc chắn bọn chúng đến đây bàn bạc chuyện đêm qua, có thể thấy pháo hoa của bọn ta gây rung động và thành công thế nào!”

Ôn Ngạn Bác hờ hững trả lễ, cùng Thường Hà và Lưu Chính Hội ngồi xuống ở góc cách hai gã khá xa, thì thầm bàn tán.

Khấu Trọng ghé sát Từ Tử Lãng thì thầm: “Lưu Chính Hội là bằng hữu thân thiết nhất của Thường Hà, năm xưa khi tiểu đệ cải trang làm Mạc thần y, Thường Hà chỉ lo cho một mình Lưu Chính Hội, đủ có thể thấy mối giao tình của họ sâu sắc đến mức nào. Thuyết phục được Lưu Chính Hội, chắc chắn sẽ có cơ hội lôi kéo được nhân vật quan trọng nhất là Thường Hà về phía bọn ta.”

Từ Tử Lãng cũng nói: “Vậy phải xem bọn ta có thuyết phục được Lý Thần Thông hay không, có Lý Thần Thông, lão sẽ lôi kéo mấy người trung nghĩa cho bọn ta, lo gì việc lớn không thành!”

Khấu Trọng phẫn chấn: “Hy vọng hôm nay từ phía công chúa có tin tốt lành!”

Từ Tử Lăng lãnh đạm: “Ngoài cửa ải Thạch Chi Hiền còn có ba nhân vật nguy hiểm Tất Huyền, Khả Đạt Chí và Dương Hư Ngạn, chúng có nhiều cơ hội vạch trần thân phận bọn ta, cho nên bọn ta phải làm cho Thái Hành Song Kiệt biến mất trước khi tình huống này xảy ra!”

Khấu Trọng nói: “Nếu Lăng thiếu gia nói những lời này trước khi ta thấy cuộc quyết chiến giữa Ninh Đạo Kỳ và Tống Khuyết, chắc chắn ta sẽ tán thành cả tay lẫn chân, nhưng con bà nó, sau khi thấy hai cao thủ này giao phong, cuối cùng ta hiểu cảnh giới cao nhất của „tĩnh trung nguyệt“, cùng với cảnh giới vong dao của Tống Khuyết, “Đạo Tâm Tĩnh Vĩ” của lão Ninh không hề trái ngược nhau. Lúc đó ta tuy dốc hết tinh thần chú ý, hiểu nhưng vẫn chưa lĩnh hội thấu đáo. Đêm qua bọn ta dung hợp tinh thần, đột nhiên ta hoàn toàn nắm được cảnh giới nhập vi này, khi đi tìm công chúa, ta vẫn ở trong trạng thái tinh thần đó. Vẫn là Lăng thiếu gia giỏi, thật ra người đã bước vào cảnh giới nhập vi sớm hơn ta một bước.”

Từ Tử Lăng hơi giật mình, trở nên trầm tư.

Khấu Trọng khẽ nói: “Chính vì ta đã bước vào cảnh giới này cho nên lúc đó tuy bên cạnh công chúa có hai ả nữ tì, ta vẫn có thể truyền âm thanh vào tai nàng, ngay cả âm thanh tỏa ra xung quanh thế nào ta cũng nắm chắc, xưa nay ta chưa bao giờ làm được như thế.”

Từ Tử Lăng gật đầu: “Có phải Thiếu soái người định tiếp tục giả làm Thái Hành Song Kiệt, vả lại bảo đảm qua mặt được bất cứ ai, kể cả Tất Huyền.”

Khấu Trọng nói: “Bọn ta giả mạo Thái Hành Song Kiệt, tuy giấu được người khác nhưng e rằng không qua nổi mắt Tất Huyền và Khả Đạt Chí, chính vì sợ có sơ hở nên mới khiến bọn ta lộ nguyên hình. Nhưng nếu bọn ta đạt đến cảnh giới vong ngã, xem bản thân không phải là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, lại thêm tài hóa trang khéo léo, dẫu có sơ hở cũng không ai nhìn ra được. Chỉ cần không tính đến thành bại, trong lòng không có trở ngại, bọn ta nhất định sẽ thành công.”

Từ Tử Lăng cuối cùng gật đầu: “Người nói cũng có lý, nhưng ta chỉ tin tưởng được năm phần!”

Khấu Trọng vui mừng: “Cứ quyết định như thế, con bà nó, Thái Hành Song Kiệt tới đây!”

Từ Tử Lăng bật cười: “Tên tiểu tử này, vẫn giống như tên tiểu vô lại ở Dương Châu năm xưa!”

Khấu Trọng hỏi: "Có một chuyện phải thương lượng với Lăng thiếu gia, Trình Quán tiền trang của Vinh Phúc gia bọn ta nên chọn ngày lành tháng tốt nào cử hành đại điển khai trương?"

Từ Tử Lăng trầm ngâm: "Ngày tốt để khai trương không nên cách ngày khởi sự quá xa, cùng lắm là mười ngày nữa, bọn ta phải có thêm chút thời gian dụ Hương Quý, hoàn toàn nắm chặt động tĩnh của Hương gia."

Khấu Trọng gật gù: "Vậy là nên vào giữa tháng hai và tháng ba, Tổng nhị ca sẽ chọn ngày, báo lên Lý Uyên, lúc đó người của bọn ta đã đến được bảy tám phần."

Từ Tử Lăng lại nói: "Để tiện cho hành sự, bọn ta cần an bài cứ điểm trong thành, đến khi khởi sự có thể hành động nhanh chóng."

Khấu Trọng nói: "Việc này tốt nhất do bọn ta hoặc đám người khác ngoài Tần vương phụ trách, Hoàng Hà bang là nhân tuyển thích hợp nhất, bọn họ từng sở hữu Thượng Lâm uyển, ở Trường An đương nhiên quen biết nhiều người, chuyện này chờ Lôi đại ca về sẽ rõ."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Đến lúc đó Kỷ Thiên trở về, bọn ta có thêm sự giúp đỡ đắc lực của Âm Hiến Hạc nữa."

Khấu Trọng đồng ý: "Ta lập tức bảo tiểu Kiệt đi làm. À, làm thế nào xử lý người huynh đệ Đột Lợi của bọn ta? Tại sao y ngốc đến vậy, chẳng lẽ không biết Hiệt Lợi là người qua cầu rút ván sao? Khi Hiệt Lợi đã nắm hoàn toàn tình thế, sẽ quay đầu thương đối phó với y. Đột Lợi ủng hộ Hiệt Lợi như vậy khiến cho các huynh đệ Thất Vi và Hồi Hột cũng bị lôi xuống bùn, tạo thêm khó khăn cho bọn ta."

Từ Tử Lăng trầm giọng: "Điểm mấu chốt là ở chỗ Tất Huyền, chỉ cần lão Bạt có thể đánh bại Tất Huyền, phá vỡ thần thoại bất bại của lão, Đột Lợi không cần phải nghe lời Hiệt Lợi, tự nhiên sẽ liên minh với Trung thổ bọn ta, như vậy nguy cơ đó sẽ tự vỡ."

Khấu Trọng nói: "Ta từng làm chủ soái, về mặt này có chút tâm đắc hơn Lăng thiếu gia. Nếu Đột Lợi không ngại thiên sơn vạn thủy đánh xuống miền Nam, chắc chắn sẽ không chịu trở về tay không. Dù cho y nhớ đến tình xưa, thuộc hạ của y vẫn không chịu ngừng tay, trái lại sẽ chi phối quyết định của y. Cho nên phương pháp duy nhất là dùng cả cứng lẫn mềm, khiến Đột Lợi biết khó mà lui, nhờ vào giao tình của bọn ta mà mở đường cho hắn rút êm đẹp."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Hiểu rồi! Bởi thứ bọn ta theo đuổi không phải là một trường chiến tranh toàn quốc mà là chỉ là một cuộc chính biến mang tính quyết định, tiêu diệt các

thế lực phản đối Tần vương lên ngôi. Sau khi mục tiêu rõ ràng, bọn ta sẽ tiếp tục đi theo đường này cho đến khi thành công.”

Khấu Trọng hân hoan: “Từ khi rời khỏi Dương Châu, bọn ta chưa bao giờ đồng tâm hiệp lực hoàn toàn, cùng đi một hướng như thế này. Hà! Ta vui mừng đến nỗi muốn hát một bài ca trước mặt đám đông.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Vụ hỏa hoạn đêm qua đã phá vỡ bế tắc, quyền chủ động lại về tay bọn ta, lát nữa gặp nhau ở phủ của mỹ nhân quân sư!”

Khấu Trọng cười: “Bữa cơm này để ta trả, chúc mừng ta không cần làm cái gì hoàng đế mệt chết người đi được, tất cả đều do Lý tiểu tử thay cho ta, cuộc đời đến đây có gì đáng tiếc nữa.”

Hai gã đang định trả tiền đứng dậy, Tổng Sư Đạo trong lớp vỏ của Thân Văn Giang bước lên lầu, khuôn mặt ngưng trọng đi về phía hai gã.

Hai gã liền thầm kêu không ổn, không biết một người lâu nay vẫn tỉnh táo như Tổng Sư Đạo lại bất chấp nguy hiểm đến tìm hai gã mà làm gì?

- o O o -